

AZ AGOSTYÁNI, TATA-TÓVÁROSI, VÉRTESZOLNAI PLÉBÁNIÁK KÖZÖS LAPJA - 2012. 08. 05 - XXII. ÉVF. 4. SZ.

„Nyitott Kolostor”

A tóvárosi hívek és lelkipásztorok mindig is ragaszkodtak a plébánia kapucinus múltjához, őrizték a szerzetesektől örökölt hagyományokat. A szerzetesek szétszórását követően a kolostorban civilek laktak, a templomot világi papokra bízta. Az épületegyüttesen belül is történetek átalakítások. Mindezek ellenére lelkiségében, „hangulatában” és tárgyi emlékeinkben számtalan dolog emlékeztet a kapucinus múltra.

Ugyanakkor az utóbbi időben gyakran találkoztunk azzal a jelenséggel, hogy a város lakóinak többsége nincs tisztában azzal, mit is rejt ez a „titokzatos” épület, mely bár a városközpontban található, szerénységével sokak figyelmét elkerüli. Másfelől évről évre számtalan látogatót fogad a város, akik nem is sejtik milyen csodás belsőt, különleges világot takar a rendház szerény homlokzata.

Innen merítettük az ötletet, hogy jó lenne „nyitottá” tenni a kolostort, vagy legalább egy részét; megismerhetővé tenni kincseinket: nemcsak magát az épületet, a szerzetesi cellákat, tárgyi emlékeket, antik könyveket, a liturgikus kellékeket, hanem ezeken keresztül főleg azt a szellemi-lelki hagyományt, melyet Szent Ferenc atyánk hagyományo-

zott ránk, és amely az évszázadokon keresztül itt élő és munkálkodó kapucinus atyákat is megihlette, magával ragadta.

A nyár folyamán kialakítottuk a termeteket és a különböző helyiségeket, ahol bemutatjuk a tárgyi emlékeinket. Egy teljes emeleti folyosón

kapnak helyet a régi liturgikus könyvek, kelyhek, ereklyék, a kolostor életével kapcsolatos kezdetektől megmaradt iratok. Innen nyílik majd kilátás a megújult belső kertre, a „quadrumra”, melyet az újonnan feltárt és felújított kút koronáz meg.

Ezenkívül egy szerzetesi cellát is berendeztünk, mely hitelesen bemutatja azt a szegénységet, melyet szigorúan tartottak a kapucinusok.

Nagyon fontos, hogy bár a múltat idézve járhatunk az ősi falak között, mindamelllett mégiscsak egy élettel teli helyen vagyunk, ahol egyházközségünk élete ma is zajlik.

Nem csak a régmúlt bemutatása a célja a „Nyitott Kolostornak”, hiszen az evangéliumot, sőt magát Jézust nem lehet vitrinbe, múzeumba zárni. Ezért az emlékek, a több száz éves tárgyak mellett szerepet kap annak hitnek a bemutatása, mely mindig aktuális, mindig modern és fiatal. Ezért a bemutatott tárgyak között elhelyezésre kerültek olyan képek, idézetek, alkotások, melyek a látogatók figyelmét, gondolatait Istenre irányíthatják.

Szakemberek véleményét kikérve készült el maga a „Nyitott Kolostor”, amely az Emberi Erőforrások Minisztériumának engedélyével fog működni. Bízunk abban, hogy kapucinus múltunk megbecsülésével és megismertetésével hozzájárulunk mind egyházközségünk, mind Tata városának kulturális életéhez, és szellemi-lelki fejlődéséhez.

Gábor atya

Megújult az agostyáni templombelső

2012. június 16-án Németh László pápai prelátus által vezetett gyönyörű szentmise keretében adtunk hálát mi agostyániak, hogy megújulhatott a templomunk. Szentbeszédében kiemelte, hogy jó olyan templomba belépni, ahol tudják a hívek, hogy „ez az Isten háza, és kapuja a mennynek.”

Az egyházközség elnyerte a Humán Erőforrások Minisztériuma által kiírt pályázatot. Tata Város Önkormányzata és Gerlingen testvérváros adományán kívül, mindenképpen meg kell említenünk azokat a lelkes agostyáni híveket, akik áldozatos munkájukkal, fáradságot nem sajnálva segítették a templom megszépülését. A fal újrafestésén túl, a főoltár, a szószék és az orgona aranyozására is sor került. Ezenkívül megújultak a stációk, méltó helyre került templomunk kincse, a barokk Mária szobor. Kialakításra került a Lourdes-i barlang, melynek első látogatói a legkisebbek, az agostyáni ovisok voltak. Emellett a szentélybe új bútorzat került (papi szék, ministráns pad), melynek költségeit teljes egészében Chmelovics János, agostyáni hívő ajánlotta fel. Ezen kívül is szá-

mos adományt jutattak el a közösség tagjai a nemes célra, az Isten házána felújítására. A felújítás azonban nem csak anyagi természetű. Agostyánban már csak a hívek számán is megmutatkozik, hogy a falu lelki megújulása vezetett a templom felújításáig. Mi agostyániak főleg azt emelhetjük ki pozitívumként, hogy „jó belépni a templomba”, „tisztaság van”, otthon érezhetjük magunkat, és szívesen betérünk a templomba a szentmiséken kívül is. Ilyen alkalom volt mások mellett az a jótékonsági hangverseny, melyet Lévai Vilmos és fia Ádám adott július első vasárnapján. Ahogy Németh László pápai prelátus atya felszólított a hálaadó szentmisén, imádkozzunk Szent Ágostonhoz, hogy közösségünket továbbra is pártfogolja. Ahogy 200 évvel ezelőtt a templom-építő ősök nagy lelkesedéssel építették meg a templomot, s most két évszázad múltán újra nagy lelkesedéssel felújították a ma élő agostyániak. Ez a lelkesedés maradjon meg a lelki megújulás terén is. Ebben segítsen minket Szent Ágoston püspök közbenjárása.

Egervári Éva

Szent Antal búcsúját ünnepelte Vértestolna

2012. június 17-én dr. Takács Nándor Jusz-tin püspök atya volt a vendégünk a falu búcsúünnepén. A tolnai Szent Antal Napok keretében előzőleg a helyi tűzoltócsapat ünnepelte évszázados fennállását, mely alkalomból a környék tűzoltói és a társadalmi vezetők jelenlétében Gábor atya, valamint német testvértelepülésünk plébánosa, Anton atya megáldották az újonnan elkészült csapatzászlót.

Az ünnepi szabadtéri nagymisén dr. Takács Nándor püspök szentbeszédében kiemelte, hogy Szent Antal nemcsak a csodáiról kell hogy szeretetreméltó legyen számunkra, hanem példakép kell hogy legyen a hit továbbadásában is. Az ünnepségen nemcsak a vértestolnai egyházközség apraja-nagyja

vett részt, hanem bekapcsolódtak ünnepségünkbe közelebbi és távolabbi településekről, valamint a német testvérfaluból érkezett zarándokok is. Az imakilenced 3. állomása alkalmából több lelkipásztor is vendégünk volt Felvidékről, valamint az anyaországból. A búcsúi szentmisét követően a tатаi dandárzenekar kíséretében vonultunk mindannyian a temetőbe, ahol a háborúban elesett és itt eltemetett 69 német katona emlékére állított emlékhelyet áldotta meg Takács Nándor püspök atya, a református tábort püspökkel. A Magyar Honvédség, valamint a Bundeswehr magas rangú képviselői rótták le kegyeletüket az emlékműnél, majd a tolnai gyermekek helyezték el virágot az emlékműnél.

Eipl Norbert

Szt. Péter templom

Faragott köveken
rőt századok korma
korhadó csontokon
vadvirágok csókja

Botos Ferenc

Kegyelem

Először nem több
mint csöppnyi szikra
sejlik, kibomlik, szétragyog
bennünk súlyosul majd lombja, fája
Nélküle levele is halott

Botos Ferenc

4 napos zarándoklat Olaszországban

„SZENTEK NYOMÁBAN”

Utazás: autóbusszal

Időpontja: szeptember 24-27.

Elhelyezés: 2-3-4 ágyas, egyszerű fürdőszobás szobákban

Ellátás: kontinentális reggeli, vacsora (a 2. és 3. napon)

Részvételi díj: 245 EURO/fő

Program: 1. nap: Indulás reggel 6:00 órakor Tatáról. Útközben megállókival, szükségpihenőkkel. Ismerkedés Padovával, Szent Antal városával: Prato delle Valle (Hősök tere), Szent Antal bazilika, Gattamelata lovas szobra, Egyetem, Dóm. Érkezés este a Padova melletti szállásra.

2. nap: Reggeli után továbbutazás Assisibe. Útközben városnézés Perugiában: Piazza IV Novembre tér-Fontana Maggiore, San Lorenzo katedrális, San Severo templom, Palazzo dei Priori (városháza)-kivülről, San Bernardino-kápolna, San Domenico-templom. Szállás Assisiben.

3. nap: Reggeli után a Szt. Ferenc bazilika (1228-53 között épült) megtekintése. A felső bazilikában a híres Giotto festmények, amelyek Szt. Ferenc életét ábrázolják, majd a Szt. Klára bazilika (1257). Szt. Klára Ferenc első leány követője megalapította a második rend anyakolostorát. Látogatás Santa Maria degli Angelibe, Porziuncola kápolnában, ez volt Szt. Ferenc legkedvesebb tartózkodási helye, e körül alakult meg a ferences rend anyakolostora. Szűk kis helység, a kápolna közelében, ahol Ferenc visszaadta lelkét Teremtőjének (Mennybenmenetel kápolna). Szállás Assisiben.

4. nap: Reggeli után indulás San Marinoba, amely Európa legrégebbi és legkisebbi köztársasága is egyben. A kormányzósági palota, a szűk utcák, a csipkés várfalak mind-mind a középkort idézik. Gyalogos sétánk során élénk társalgás az Appeninek festői vonulata, a romagnai síkság és a távolban a tündöklő Adriai-tenger. Szabad idő, vásárlási lehetőség, italkóstoló. Délután indulás hazafelé Szlovénián keresztül, rövid megállókival. Érkezés Tatra a késő esti órákban.

Agostyáni Orbán szobor

Május 25-én Gábor atya megáldotta Agostyánban a „Najgebirg” hegyen a megújult Szt Orbán szobrot. A hegyi út melletti emlékkápolnában évek óta egy megkopott fényű kép ábrázolta Szt Orbán püspököt, most teljes pompájában egy szobor tündököl, melyet az agostyáni hívők közössége állíttatott és újtott fel civil kezdeményezés keretében. A jövőben újra szokássá válik május 25-én, Szent Orbán napján a bőséges termésért való imádság a szobornál, felelevenül ezzel a régóta szünetelő hagyomány.

Nágel Balázs

Hagyományok, népi szokások - Aratási szokások és hiedelmek

Július az aratás hónapja. Péter- Pál napja (június 29) az őszi ünnep szerint, az aratás kezdő időszaka. Az aratóünnep szokásai leginkább az aratás kezdetéhez és befejezéséhez kapcsolódtak.

A betakarítás sikerességét számos szokás, szertartás segítségével biztosították. Így például a Muravidéken elkezdtek aratni a rozst. Szabadka, Bánát, Muravidék, Baranya népének tapasztalata szerint erre a napra már megszakadt a búza gyökere, szökölt, zsendült, pár hét múlva lehetett aratni.

Néhol nem Péter-Pálkor kezdték az aratást, ahogy a kalendárium előírta, hanem Sárlos Boldogasszony (július 2) ünnep másnapján. Sárlos Boldogasszony napján szedett virágok, fűszernövények, gabonafélék szentnek számítottak, varázserővel bírtak. Ezen a napon csak jelképesen dolgoztak, a munkát fohász-

kodással, imádsággal, kalapemeléssel kezdték. A szerszámokat a templom falához támasztották, hogy a pap megáldhassa azokat. A búzából koszorút, szobadíszt készítettek, melynek egyben betegség elhárító szerepet tulajdonítottak. Elszórt adatok utalnak arra, hogy ezen a napon tilos volt a kenyérsütés, például Zagyvarékasón, Doroszlón.

Az aratást másnap áhítattal folytatták, tiszta fehér gyolcsruhában, levett kalappal a búza elé térdeltek és imát mondtak. A munkát a föld keleti sarkában kezdték, az első két kévét keresztbe rakták, mely az életet jelentő új kenyérnek szólt. Az első kévéből a baromfinak is adtak, hogy egészséges és termékeny legyen, ha az arató a derekára kötötte, elűzte a fájdalmat, vélték a hiedelmek szerint. Az aratókat elsőként meglátogató gazdát a learatott gabona szalmájával megkö-

tözték, és csak akkor engedték szabadon, ha borral vagy pénzzel kiváltotta magát. A legtöbb hagyomány azonban az aratás végéhez kapcsolódik. Egy kis darabon talpon hagyták a gabonát, hogy a következő évre is biztosítva legyen a jó termés. Az utolsó kévéből készült az aratókoszorú, amit a gazdának váltság ellenében nyújtottak át. Az aratókoszorút a mestergerendára akasztották, és vetéskor a koszorúból kimorzsolt szemeket a vetőmag közé keverték. Az utolsó kalászbokból egy kis csomót mindenki hazavitt. Az aratókoszorú különféle formájú és nagyságú lehetett: korona, csigaszerű, koszorú alakú. Sokféle aratási ünnepélyt is rendeztek, ahová az aratók aratással, búzával kapcsolatos dalokat énekeltek: „Arass rózsám, arass, megadom a garast. / Ha én meg nem adom, megadja galambom.”

Pintér Eleonóra

Pilismaróton táboroztunk

Idén - immár a 22.-ik alkalommal - újra megrendezése került Pilismaróton a nyári hittan és ifjúsági tábor. A táborban a Tatán és környékén élő gyerekek vettek részt. A pilismaróti plébánián az atya nagy szeretettel fogadot minket. Táborozásunk nagyon jó hangulatban telt. Ez az egy hét összekovácsolta a gyerekeket és azt hiszem, ez egy jó lehetőség volt mindenki számára, hogy új embereket ismerjen meg. A táborszervezőknek és segítőknek köszönhetően mindenki jól érezte magát, mindenki rengeteg új dolgot láthatott és tanulhatott. Mindennapra jutott valamilyen érdekes program. A különböző tőrak igaz, kicsit hosszúak voltak, de mindenképpen megérte a fáradságot, mert a kilátás és a hely szelleme, hangulata mindenért kárpótolt. A legjobb a táborban az esti tábortűz és a csoportokra osztott beszélgetések voltak. A különböző témákat, amiket a csoportok boncolgataak, megbeszéltek, mint pl. a hűség, lelki és szellemi éhség, az öröm és boldogság, türelmesség és sorolhatnám, mindenki számára igen sok új tanulságot jelentettek, egy kicsit talán felnyitotta a szemünket arra, hogy figyeljünk a körülöttünk lévő emberekre és próbáljunk meg úgy élni, ahogy Jézus Krisztus tette. Az esténként, a tábortűz körül igen jó volt a hangulat. A kisebb csoportok megbeszéltek az adott témával kapcsolatos észrevételeiket, majd

énekléssel folytatódott az este, melyen az ottani atya is nagy örömmel vett részt. Az estét egy mesével, imával és az atya áldásával zártuk.

A táborozó gyermekektől halottam, hogy nagyon jól érezték magukat és jövőre is szívesen visszajönnének. Összeségében úgy gondolom, hogy ez a hét igaz, gyorsan eltelt, de mindenki életéhez olyan plusz dolgot adott, melyet biztosan hasznosítani tud a hétköznapiak során. Ezért úgy érzem hálásak lehetünk a táborszervezőknek, Bondor Lajosnak és Füles Jánosnak, hogy ilyen sok szép helyre elvittek minket ezalatt az egy hét alatt, és hogy ennyi új dolgot tanulhattunk. Úgy gondolom, hogy mindenki számára lelki feltöltődést

jelentett a tábor és olyan élményeket, melyet soha nem feledünk el.

Minden táborozó nevében szeretnék köszönetet mondani a szervezőknek és a segítőknek, hogy ez a tábor létrejött és részt vehettünk benne, mert így mindenki közelebb került Jézus Krisztushoz és az Ő életpéldájához, melynek köszönhetően a mi életünk is jobb lehet.

Köszönjük szépen a lehetőséget! Reméljük, a tábor az elkövetkező években is megrendezésre kerül.

A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békeséggel, hogy bővelkedjete a reménységben a Szentlélek ereje által.

Hegyi Krisztina (egy táborozó)

Trianonra emlékeztünk

Kiss Gábor Ferenc ünnepi beszéde

Muhi, Mohács, Világos, Trianon. Még lehetne sorolni a magyar nép nagy történelmi tragédiát. De egyik sem olyan élő, olyan fájdalmas, mint az 1920. június 4-én megkötött gyászbéke. Aznap megszólaltak harangok. De míg a Kárpát-medence magyarságának a nemzeti gyászt jelentette kongásuk, mások győzelmi tort ülték a zsákmány felett. Meglett, frontot járt férfiak hullottak térdre és könnyeztek. A győztes hatalmak önszándékból, tudatlanságból, rosszindulatból szétszabdalták azt a hazát, amiért nemzedékeink hullatták a vérüket, amiért évszázadokon át legjobbjaink adták oda legnagyobb kincsüket, az életüket.

1920. június 4. máig ható tanúságokkal szolgált. Tanúságokkal nekünk, magyaroknak és bizony tanúságokkal az akkori győzteseknek is. A győztes hatalmak szétverték egy jól-rosszul, de élhető birodalmat és helyette egymással is civakodó kis államokat hoztak létre. Ezen államok aztán persze könnyű zsákmányai lettek a későbbi német, majd szovjet hódításnak. Magyarország sokat bíralt nemzetiségi politikája helyett a térségben élő nemzetiségek – és 1920 után főleg a magyarra gondolhatunk – korábbiakban ismeretlen, etnikai alapú elnyomást voltak kénytelenek elszendvedni. A máig oly áhított közép-európai

összefogás helyett a széthúzás lett úrrá Európa közepén, hogy aztán mindig megjelenjen a nevető harmadik fél, aki ezt kihasználja. Így volt 1920 után, 1945 után és 1990 után.

Az egymással szervesen kapcsolódó területek szétválasztása súlyos károkat okozott nemcsak a politikában, de a gazdaság, az ország katonai védelme vagy a kultúra területén is. Ide kívánczik egy ma is élő példa. Ma, ha Szegedről Bajára utazunk vasúton, az amúgy 93 kilométeres távot Kiskunfélegyházi kitérővel tudjuk megtenni: 182 km.

De nem szabad elfeledkezni a mindennapok Trianonjáról sem. Családokat, barátokat, szerelmeket választottak szét. A birtokosnak határátlépő kellett, hogy megművelje a földjét, engedéllyel lehetett a temetőt, a szétszakított családot látogatni.

Aztán jöttek a keserves várakozás évtizedei, míg 1938–1941 között a magyar lakta területek visszatértek a magyar hazába és a haza visszafogadta azokat. Majd 1945 után már a Szovjetunió és hazai kiszolgálói által elnyomott és 1947-ben tovább csonkított maradék haza sem törődött – nem törődhetett – az elszakított nemzetrészeinkkel.

„Itt laknak magyar származásúak is. A nacionalizmus mélyen él az emberek gondolkodásában... Mi természetesen elsősorban for-

radalmárok vagyunk. A határok problémája csak alárendelt kérdés...” – mondta Kádár János Marosvásárhelyen 1958. február 25-án. Az 1920. június 4-án ránk kényszerített béke után a haza tette hazátlanná határontúli testvéreinket.

A kommunista rendszer bukása új lehetőségeket teremtett a magyar–magyar kapcsolat terén. És ezzel nekünk élni kell: megragadni minden lehetőséget a nemzet egyesítésére, arra, hogy ha Kárpát-medence magyarságát a határok el is választják, de legalább lélekben egységes nemzet legyünk.

Itt, a Kárpát-medencében élő népekkel nem azt kell keresni, hangsúlyozni, ami elválaszt, hanem ami összeköt, hisz sokkal több közös ügyünk van velük, mint Európa bármely részén élő néppel.

Ezeket a közös ügyeket kell rendbe tenni, véget vetni a széthúzásnak, a magyar–román, a magyar–szlovák, a magyar–szerb és – bármilyen fájdalmas is kimondani – a magyar–magyar viszálykodásnak. Mi ennek a módja? Talán a legfontosabb, hogy tanuljuk meg tisztelni, elfogadni egymást, ahogy ez évszázadokon keresztül már egyszer sikerült. Ehhez azonban az kell, hogy tanuljuk meg tisztelni magunkat, ismerjük meg múltunkat, kultúránkat, értékeinket és ápoljuk azokat.

Hétköznapi tippek keresztény használatra 5.

Megvegyem, vagy megcsináljam? Kifizeselem, vagy megtermeljem? Bérlettel, vagy benzinnel? Felhívjam, vagy találkozok vele? Ma az időnk pénzbeli értékéről írok. A magam módján okokat fejtegetek....

Sokszor emlegetjük azt a jelenséget, hogy lélektelen lett a világ, mindenki rohan, fut a pénz után, nem marad ideje az embernek saját magára és a családjára sem. Kiveszett az emberség, az egymáshoz fordulás, és ennek a jelenségnek a fő oka az időhiány, a folyamatos időhiánytól való félelem. Isten szentelke nem tölt el emberséggel, vagy nem eléggé tölt el?

Mindenki rohan, legalábbis úgy csinál, mert ez manapság trendi.

Mindenki autóval jár, hogy odaérjen. Mindenki mobiltelefonál, emailt ír, a barátaival a kapcsolatot internetes közösségi portálok tartja, mert mindenki időhiánytól szenved. Régen is voltak rohanós emberek, voltak nagy unatkozók, ahogy ma is vannak, de az unatkozó emberek is mindent megtesznek annak érdekében, hogy rohanósnak látszanak. Próbálnak hasonlítani azokra, akiknek tényleg rohanniuk kell.

Miért kell rohanni? Ha azért, mert oda kell valahova érni, akkor persze szükségesnek látszik rohanni, de lehet, hogy valaki számára egyszerűbb lenne csak korábban elindulni. Mennyit ér az idő? Az Ön ideje?

Erre a kérdésre nem azért nem könnyű válaszolni, mert bonyolult, hanem azért, mert

általában az emberek nem számolták ki, nem váltották gondolatban át az idejüket konkrétan pénzre.

Pedig azt mondják, az idő pénz. Valóban? Tegyük fel, hogy igen, de mennyi pénz?

Mindenki, aki dolgozik, tudja, hogy az elévült munkájáért mennyi pénzt kap. Ezt könnyű úgymond óránként átszámolni.

Az idő pénzbeli értékével általában azok az emberek vannak tisztában, akik nagyon sok mindent csinálnak, rengeteget dolgoznak, újabb és újabb feladatokat vállalnak és végznek el.

Tapasztalatom szerint az emberek nagyobbik többsége nincs tisztában az ideje értékével, azt túlságosan felértékeli, és emiatt fut maga után.

A fellevezető kérdésekre csak úgy tudunk válaszolni, ha tudjuk, mennyit ér az időnk.

Vegyünk egy példát: „Kovács Kettő” dolgozik egy gyárban nettó 95 000-ért, jó legyen száz az egyszerű példáért.

„Kovács Kettő” rohanós típus, rendelkezik számos olyan dologgal, ami a rohanását könnyebbé teszi. Kocsival jár munkába városon belül, van mobiltelefonja, használ internetet, mindent megvesz, amire szüksége van.

Kovács idejét úgy tudjuk kiszámolni, hogy adott az órára, ehhez hozzászámoljuk azt az időt, ami ahhoz szükséges, hogy munkába álljon, és még napi 3 órát, amit azzal tölthet-

ne, hogy a vásárlások helyett ezt-azt megcsinál. Tehát legyen 5 óra plusz naponta...

„Kovács Kettő” ideje tehát heti 25 000, napi 5000, óránként 384 Ft-ban mérhető.

Ennek alapján, Kovács nem tudja, hogy neki a munkaidején kívül nagyon sok mindent máshogy kellene csinálni, hogy jobban jöjjön ki a pénzéből, tehát át kéne gondolnia minden olyan kiadást, ami óránként 384 Ft-nál nagyobb.

Ez csak a pénzügyi oldala a dolognak, azonban sok egyéb, személyes kapcsolat is épülhet az átgondoltabb élet gyümölcseként:

Ha busszal járna, akkor kellene beszélgetni, legalább köszönni egy-két embernek.

Ha nem telefonálna, hanem emberekkel találkozna, akkor nem lenne neki lélektelen a világ, mert lennének emberi élő kapcsolatok az életében.

Tehát a lélektelenség jelensége pont abból fakad, hogy sokan mindent előbbre helyeznek annál, hogy emberekkel vegyék körül magukat, erre áldozzák az idejüket.

Pedig jobb lenne mindenkinek.

Mert az állandó rohanás, és a kényelem oltárán való áldozatok elképesztő sokba kerülnek. Kifizetődőbbek az élő kapcsolatok, legalábbis „Kovács Kettő”-nek ez jobban megérné.

Önök is jobban megérné?

A következő cikk témája: Kidobjam? Megjávítam? Elajándékozom?

Nágel Balázs

„Ahogyan másokhoz viszonyulunk, az mutatja meg, kik vagyunk”

Interjú Magó Teréz nővérrel

Mélyen hívő családban nőttél fel. Milyen szerepet játszott a családod abban, hogy ezt a hivatást választottad? Ma, amikor minden döntésünk csak amolyan félig igen, félig nem, hogyan jutottál arra a döntésre, hogy a szerzetesi életet választottad?

A szüleim mindketten hitoktatók, világi rendi ferencesek, így mondhatom, hogy a testvéreimmel – négyen vagyunk testvérek – belenőtünk a vallásos életbe. Otthon az Istennel való kapcsolatot, a hit aktív gyakorlása természetes dolog volt. Alapvetően azonban nem a szerzetességben gondolkodtam, azt hiszem, családot szerettem volna. Kamasz koromban bekerültem egy olyan ifjúsági ima csoportba, ami elindított abban, hogy az Istennel való kapcsolatom ne csak a családom miatti hagyományos, „mert mi így szoktuk”, „mert nálunk ez a szokás” dolog legyen, azt akartam, kapcsolatom Istennel személyesebb legyen. Rájöttem, hogy Istennek van mondanivalója számomra. Ez a kapcsolat alakult, fejlődött addig, hogy úgy éreztem, az Isten arra hív, hogy szerzetes legyek. A családomtól egyrészt biztos alapot kaptam, másrészt egy gyermek életében nagyon fontosak a kortárs kapcsolatok, szüleim pedig nagyon odafigyeltek ezekre a kapcsolatainkra. Mondhatom, hogy ez volt, ami elindított Isten felé. A középiskolában éreztem meg, hogy Isten engem személy szerint nagyon szeret. Ez a felismerés nagy ajándék volt. Korábban megtanultam, hogy Isten mindenkit szeret, de hogy konkrétan engem – így, ahogy vagyok – szeret, ezt felfogni, átélni megdöbbentő élmény volt. Azt éreztem, hogy Isten nagyon nagylelkű velem, mindent ad, nem csak egy-egy dolgot. Nemcsak kedves, nemcsak vigyáz rám, hanem meghal érttem a kereszten Jézusban. Megdöbbentett Istentek ez a nagylelkűsége, hogy mindent odaad egy emberért. Válaszolnom kellett erre a szeretetre, és arra jutottam, hogy én sem adhatok kevesebbet. De mit adhatok? Ekkor következett az az örömteli felismerés, hogy én is adok mindent, odaadom az életem. Minden nagyon szépnek és romantikusnak tűnt: a szerzetesi ruha, a fátýol, meg ahogy a nővérek vonulnak a kolostor folyosóján imádkozni. De a következő pillanatban már arra gondoltam, hogy én a mai világban apáca legyek, ez valóban csak romantikus képzelgés, és elhessegettem, mint egy kamaszos ötletet. Ekkor tizenhat éves voltam. Ugyanakkor mégsem hagyott nyugodni a gondolat. Mikor már egy éve piszkált, gondoltam, mégiscsak komoly lehet. Ekkor kezdtem mélyebben foglalkozni a kérdéssel. Hivatáskeresésről, szerzetesrendekről szóló könyveket olvastam, körbenéztem, milyen közösségek vannak Magyarországon. Az érettségi után még nagyon éretlennek gondoltam magam egy ilyen nagy lépés megtételére. Az irány megvolt, de azt is tudtam, hogy még nem vagyok kész, nem vagyok elég felnőtt egy ilyen döntéshez. Elvégeztem a Gyógypedagógiai Főiskolát Pesten. A négy év alatt egy csomó új dolgot megtanultam önmagamról, rengeteg minden letisztázódott bennem, többek között az is, hogy a főiskola után hova, melyik közösségbe menjek. Így jelentkeztem a Ferences Szegénygondozó Nővérekhez.

Mi kell ahhoz, hogy valaki apáca lehessen?

Az első és legfontosabb, hogy apáca akarjon lenni. Ez belső indíttatás, Isten hívása, és beleegyezés. Vannak hivatalos feltételek is, mint például a testi-lelki egészség. Sokan gondolják, hogy a szerzetesség egy védett hely, ahol el lehet bújni

a világ problémái elől, és ha nem találom a helyem a világban, akkor majd itt jó lesz. Azonban ez így nem igaz. Szerzetesként nagyon sok olyan nehézséggel találkozunk, amihez jó állóképességre van szükség, mind fizikailag, mind lelkiileg. Pontosan ezért, sok ezután az életforma iránt érdeklődőt el kell utasítani, mert ez a hamis „védett környezet” él bennük, nem pedig ez Istenért vállalt élet. Természetesen van hivatalos eljárása is a szerzetessé válásnak. Első lépésként egy ismerkedési időszak, amikor lehetőség nyílik lelki napon vagy más rendezvényen való részvételle. Ha ez után jelentkeznek a közösségbe, akkor az első időszak a jelöltidő, ami egy év. Ekkor a jelölt beköltözik a közösségbe, részt vesz az életükben, de ez még az ismerkedés ideje. Megismeri a közösséget, és a közösség is megismeri őt. A jelöltidő letelte után kérhető a beöltözés, mikor megkapja a rendi ruhát. Ezután következik a noviciátus, ami a mi közösségünkben szintén egy év, más közösségekben általában kettő. Ez egy zárt időszak, amit teljesen az imádságnak és a tanulásnak szentelünk. Nem járunk ki külső szolgálatot végezni, illetve nem tartjuk a kapcsolatot a szüleinkkel, nincs telefon, internet, tévé. Ez a csendes időszak nagyon intenzív belső folyamatokat indít el. Amikor ki van zárva a külső zaj, feltört az emberben mindaz, ami belül van. A noviciátus után fogadalmat teszünk, ami ideiglenes fogadalom, mert meghatározott időre – egy vagy két évre – szól. Ekkor kapjuk meg a sötétbarna fátýlat – addig világos –, ami már a teljes jogú tagságot jelképezi. Ezt a fogadalmat időnként meg kell újítani, mielőtt letennénk az örök fogadalmat. Nálunk legalább öt év, mire valaki eljut az örök fogadalomig. Ez azért elég sok idő ahhoz, hogy az ember jól át tudja gondolni a döntését, és felszínre kerül az is, mennyire tud együttműködni a közösséggel.

Milyen tanulmányokat folytattok?

Ez rendenként eltérő. Attól függ, milyen a rend karizmája: betegápoló, tanító. Ettől teszik függővé, hogy a jelöltektől milyen végzettséget várnak. A közösségünkben alapfeltétel az érettségi. Apostoli közösség vagyunk, karitatív tevékenységet folytatunk. Mivel szociális tevékenységgel foglalkozunk nagyon tág területen, ezért jó, ha van valamilyen szociális végzettség. De ezek a tanulmányok inkább már a fogadalmas időben zajlanak, nem a tanuló, illetve a novicius időben. A teológiai végzettség alapvetően nem kötelező – nem tanító rend vagyunk –, de mindegyik nővérünk elvégzi.

Hogyan telik egy napotok?

A keretet a közös imádság, a zsolozsma adja. Reggel hatkor közösen imádkozunk, majd szentmisére megyünk. Nyolckor együtt reggelizünk, majd indul a délelőtti munka. Szécsényben egy idősoththonunk van, ahol tizenkét idős embert ápolunk. Itt dolgozom, mint foglalkoztató nővér, és mint intézményvezető-helyettes, így irodai feladataim is vannak. Fél egykor a zsolozsmát, napközi imaórát követően ebédelünk. A közös étkezések nagyon fontosak, akkor tudjuk megbeszélni a napi teendőket, történéseket. Délután folytatódik a munka. Minden nővérnek van egy óra magánimádsága. De szolgálatban mindig lennie kell valakinek, így beosztjuk, kinek, mikor van ez az órája. Szolgálatunk fél hétig tart. Az idősoththonon kívül van külső feladatunk is, kijárunk a városba idős emberekhez, családokhoz

segíteni, beszélgetni.

Este fél hétkor újra zsolozsma, vacsora, majd este nyolctól egy óra Szentségimádás. Hetente kétszer vannak szabadabb esték, akkor az este közösségi programot szervezünk, például társasjátékot játszunk, beszélgetünk vagy megnézzük egy filmet.

Akkor jut idő a szórakozásra is. Sportra?

Természetesen igen. Úszni nagyon szeretek, de Szécsény környékén nehéz vizet találni, így ezt nem gyakorlom, de ezen a gyönyörű környéken igazán szeretek biciklizni.

Mennyire fontos a nőiség kérdése?

Sok kép él a világban a női szerzetesekről. Egyik katasztrófálisabb, mint a másik. Fontosnak tartom, hogy egy szerzetesnővér őrizze meg női mivoltát. Sajnos ez nem mindig egyértelmű. Egy nő alapvetően arra van kitalálva, hogy feleség, anya legyen. Ezt az anyaszerepet meg kell fogalmaznia magának szerzetesként is. Attól hogy nem születik gyermeke, életének egy önmagát átadó életnek kell lennie, ahogy egy édesanyának is. Ez csak szeretetből fakadhat. Minden hivatásnak ez az alapja: szeretetből teszek valamit a másikért. A házastárs a házastársáért, a gyermekeiért, a szerzetes meg a rábízottakért. Ha csak önmagamnak maradok meg ebben a hivatásban, akkor elveszítettem a lényegét, miszerint odaajándékozom magam ugyanúgy, mint a házasságban egy édesanya.

Hogyan látod, mennyire van jelentősége az önismeretnek abban, hogy a nő akár igazán jó anya, akár feleség, akár szerzetes lehessen?

Az önismert fontos Tisztában kell lennünk az érzéseinkkel, indítékainkkal. Azonban manapság az önismeret divatos kifejezés, szeretnek sokat beszélni róla. Elég sok pedagógiát, pszichológiát hallgattam, de azt gondolom, a szerzetességben, de anyaként is az imádság az, ami sokat segít önmagam megismerésében. Ki ismerhetne jobban Istennél? Nem az az önismeret, hogy az ember leül és elkezd magát boncolgatni, hanem sok időt tölt imádságban. Az ember keresi a csöndes időket, amikor nem rohan. Ha meg akarjuk találni önmagunkat, akkor időt kell szánni rá. Az önismeret másik módja, ha segítünk másokon. Eközben rengeteg mindent megtanulsz önmagadról. Nem nagy dolgokra kell gondolni, pusztán arra, hogy hogyan élek azokkal, akik közvetlenül mellettem vannak, a családommal, a munkatársaimmal, közöttük mennyire tudok szeretni. Ez mutatja meg igazán, ki vagyok. Mi karitatív közösség vagyunk, kimegyünk idősekhez, megfürdetjük, ápoljuk őket, ami nagyon romantikusan hangzik, de nem ez az igazi nagy dolog, hanem az, amikor akkor is kedves vagyok a közvetlen környezetemmel, ha éppen fáradt, kedvtelen vagy éppen ingerült vagyok. Ekkor derül ki, mi is lakik igazán bennem, ki is vagyok én. Lehet szép képeket kialakítani, akár önmagamnak önmagamról, de fontos, hogy merjek szembenézni a negatív oldallal is. Ahogyan másokhoz viszonyulunk, az mutatja meg, kik vagyunk.

Készítette: Jánoska Tibor

A hívő kérdez

(Mindennapi kérdések liturgiáról, imádságról, egyházi életéről)

Ha Isten mindentudó és mindenható, ha pontosan tudja mire van szükségünk, mi a jelentősége a kérő imának?

Kedves Olvasó!

Amikor imádkozunk, Istenre figyelünk, és vele beszélünk. Az ima aktív kapcsolatot eredményez Istennel, tehát az ima alapvető vonása Isten elismerése. Benne azt a meggyőződést fejezzük ki, hogy életünk Isten előtt folyik. Egyfajta hitvallás, melyben elismerem, hogy rá vagyok utalva Istenre, bízom benne, mert Ő teljesíti ki az életet. Az imádságnak több formája is van, mint az imádás, dicsőítés, hálaadás, engesztelés, kérés és a felajánlás. Az imák legnagyobb része valamilyen kérést tartalmaz. Ha Istentől valamit kérünk, bizalommal, állhatatosan és Isten akaratában megnyugodva kell imádkoznunk. A kérő imára maga Jézus biztat bennünket: „Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgesetek és ajtót nyitnak nektek! Mert aki kér, az kap, aki keres, az talál, s aki zörget, annak ajtót nyitnak.” (Mt 7,7-8) Vagy János evangéliumában: „bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Jn 15,16) Persze meg kell tanulni kérni. Kéréseink teljesülését csak akkor lehet remélni, ha az Isten céljainak, akaratának megfelel. Kérhetünk bármit, de Isten tudja, hogy mi szolgálja üdvösségünket, így ami akadályozza azt, nem

adja, nem is tudja adni. Barsi Balázs atya így ír erről: „Nem két ember áll egymással szemben, hanem a teremtmény kér a Teremtőtől, aki előre látja a sorsát, a halál és a feltámadás utáni életét. Az ember azonban semmit nem lát előre. Ebben az összefüggésben kell szemlélni a csodás imameghallgatásokat is. Istentől csodát is szabad kérni – de mindig azzal az előre elfogadással, hogy „legyen meg a Te akaratod”. Soha ne felejtjük, hogy Isten nem tud rosszat tenni. Amit kérünk, néha nem adja meg – de ad másvalamit, sokszor többet helyette. Ez Isten előrelátó jósága.”

A kérő ima hatékonyságát feltételező hit a Szentírás tanításának szerves része. Az evangéliumokban a hit egyenlő a gondviselő Istentől vetett teljes bizalommal: Ő az egyetlen, aki minden bajból ki tudja menteni azt, aki hozzá fordul: „Ezért mondom nektek, hogy ha imádkoztok és könyörögtek valamiért, higgyétek, hogy megkapjátok, és akkor valóban teljesül kéréstek” (Mk 11,24). A meggyőződés az ima hatékonyságáról azonban nem jelenti azt, hogy az ember valamiképpen is a maga szolgálatába állíthatná az Istent. Az ember ráhagyatkozhat az Isten jóságára, de soha nem használhatja ki őt önzően a maga számára.

Erdő Péter ezt mondja a kérő imádság szerepéről: „az állhatatos kérés nem marad eredménytelenül. Az Úr igazságot szolgáltat:

láthatatlan módon dolgozik a szívünkben. A hívő ember maga körül igazságot sugároz. Krisztus az emberek kereszttől kezd a történelemben a szépnek, az igaznak, a jónak a munkálását.”

Isten valóban válaszolni tud a kitartó kérő imára, de gyakran megesis az is, hogy Isten úgy válaszol imánkra, hogy képesek legyünk önmagunk akaratát feltétel nélkül alárendelni az Ő akaratának. Hiszen sokszor csak az ima által ismerjük fel, hogy mi is az, ami után igazi énünk vágyakozik. A valódi értékek megismerése mindig egy folyamat, ami akkor mélyül el igazán, ha az imában egész életünket Isten elé helyezzük.

Balázs atya gondolata tökéletesen összefoglalja a leírtakat: „Egyetlen imameghallgatás fényt vet minden kérő imádságra: az, amikor a názáreti Jézus kiáltott az Istenhez a kereszten. Az Atya meghallgatta őt, és harmadnapra dicsőségesen föltámasztotta. Ebbe az imádságba van belehelyezve az emberi történelem, az egész életünk, hiszen Krisztusban az Atya a mi testünket támasztotta fel. Tehát Isten – szent Fia által – minden ember kiáltását meghallgatta. Nekünk ennek tudatában kell élnünk az életünket, szemlélünk összes kérésünket, meghallgatott és úgynevezett meg nem hallgatott imádságainkat, a kisebb-nagyobb csodákat, amelyeket életünk során mindannyian megéltünk.”

Mit csinál a pápa egész nap?

A 85 éves Benedek pápa reggel ötkor kel, és sohasem fekszik le este 11 előtt. Mindennap elimádkozza a rózsafüzért, és mobiltelefon is használ, melynek számát csak legközelebbi munkatársai ismerik. Aldo Maria Valli olasz újságíró ismerteti a pápa napirendjét.

XVI. Benedek pápa „tipikus német, rendszerező ember, aki rendkívül precíz időbeosztással az utolsó részletig megszervezi a napjait.”

A pápa reggel hét órakor szentmisével kezdi a napot. Az olasz nyelvű misét a pápai kápolnában mutatja be két személyi titkárával, Georg Gänswein és Alfred Xuereb atyákkal. Részt vesznek rajta asszisztensei, Carmela, Loredana, Cristina és Rosella – valamennyien szerzetesnők, a Comunione e Liberazione mozgalom Memores Domini közösségének tagjai –, valamint személyi inasa.

A szentmise után Benedek pápa nyolc órakor reggelizik, majd 11-ig a dolgozószobájába vonul. Szereti figyelemmel kísélni a világban zajló eseményeket; német,

olasz, angol, francia és spanyol nyelvű híreket olvas. Ilyenkor szokott válaszolni a fontos levelekre is.

Reggeli munkája végeztével az apostoli palota második emeletén fogadja a Vatikánba látogató államfőket, diplomátákat. Az általában kétórás találkozók helyszíne többnyire a pápai könyvtár, bár ez a látogatók létszámától és az alkalom ünnepélyességétől is függ. Szerdánként a programot megszakítja a VI. Pál teremben vagy a Szent Péter téren tartott általános kihallgatás.

XVI. Benedek fél kettőkor szokott ebédelni, két titkára társaságában; ebédre ritkán látnak vendégül bárkit. A menü általában mediterrán ételek szerepelnek. A Szentatya mindig narancslét iszik, bort sohasem – írja Valli. Ebéd után titkáraival együtt tízperces sétát tesz az apostoli palota citrom- és narancsfákkal szegélyezett teraszain, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik Rómára. Séta közben nem beszélnek a munkáról.

Ezután egyórás pihenő következik, majd fél négykor a pápa visszatér a dolgozószoba-

bájába, ahol írásait, beszédeit, homíliáit készíti. Számítógépet nem használ, mindent kézzel ír; a szövegeket később írják le és fordítják különböző nyelvekre. Valli szerint Benedek pápa „rendkívül alapos” szerző, aki „szeret dolgozószobájába visszavonulva, békésen írni, és gazdag könyvtárában maga néz utána mindennek.”

Fél hatkor aláírja a titkárai által előkészített dokumentumokat, majd legközelebbi munkatársaival – többek között Tarcisio Bertone államtitkárral, Dominique Mamberti érsekkel – találkozik. Ezt újabb séta követi, ezúttal a vatikáni kertekben. A pápát egyik vagy mindkét titkára szokta kísélni, akikkel rózsafüzért imádkoznak a Lourdes-i Szűzanya-szobor másolata előtt.

Este fél nyolckor könnyű vacsora. Nyolckor XVI. Benedek ismét visszavonul dolgozószobájába, majd esti imára a kápolnába. „Sohasem fekszik le este 11 előtt. Elég, ha az ember késő este kísétál a Szent Péter térre: láthatja, mikor alszik ki a villany az apostoli palota legfelső emeletén.”

Forrás: Magyar Kurír

Könyvajánló

XVI. Benedek pápa 2011. október 11-én Porta fidei kezdetű apostoli levelel meghirdette a Hit évét. Ez az időszak segíteni akar abban, hogy újra megtérjünk az Úr Jézus Krisztushoz, és újra fölfedezzük a hitet, hogy az Egyház minden tagja a feltámadott Úr hiteles és örvendező tanúja legyen a mai világban, s így képes legyen utat mutatni sokaknak, akik keresik a „hit kapuját”. Ez a „kapu” felnyitja az ember szemét az Úr Jézus Krisztusra, aki jelen van közöttünk „minden nap a világ végezetéig”.

A Pio atya világa című sorozat életének eddig kevésbé ismert történéseinek közzétételével igyekszik közelebb hozni őt az Olvasókhoz. A válogatás első része az atya Pietrelcinában töltött fiatalságának éveibe kalauzol bennünket, a második fejezet azt mutatja be, hogyan látta Pio atya életét kedves tanítója, lelki atyja és barátja, Ágoston atya. A rendkívüli bensőséges és mély harmadik rész Pio atya lelkeségét igyekszik feltárni. A válogatás utolsó fejezetében Karol Wojtyła és Pio atya misztikus barátságába kapunk betekintést.

Miserend és programok

Agostyán

Aug. 26.	Agostyáni búcsú	11 ⁰⁰ ;
Szept. 8.	Kisboldogasszony ünnepe	18 ⁰⁰ ;

Tata

Aug. 5.	Porciunkula búcsú és körmenet	18 ⁰⁰ ;
	Főpapi szentmisét celebrál dr. Márfi Gyula veszprémi érsek;	
Aug. 20.	Szentmise	7 ³⁰ ; 9 ⁰⁰ ;
	Ünnepi szentmise a várudvaron	18 ⁰⁰ ;
Szept. 2.	Veni Sancte	9 ⁰⁰ ;
Szept. 8.	Kisboldogasszony ünnepe	7 ³⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Okt. 3. (sze)	Szent Ferenc Tranzitus szertartása	18 ⁰⁰ ;

Vértestolna

Aug. 26.	Szentmise	8 ⁰⁰ ;
Szept. 8.	Kisboldogasszony ünnepe	19 ⁰⁰ ;

A további programokról, illetve az esetleges változásokról tájékozódjon honlapunkon

www.tatakapucinus.hu

Ünnepek és emléknapok

Augusztus

15. Szűz Mária mennybevétele (Nagyboldogasszony)
19. Szent Lajos püspök
20. Szent István király, Magyarország fő védőszentje
22. Boldogságos Szűz Mária Királynő
24. Szent Bertalan apostol
25. Szent Lajos király; Kalazanci Szent József áldozópap
27. Szent Mónika
28. Szent Ágoston püspök, egyháztanító
29. Keresztelő Szent János vértanúsága

Szeptember

3. Nagy Szent Gergely pápa, egyháztanító
7. Szent kassai vértanúk
8. Szűz Mária születése (Kisboldogasszony)
13. Aranyhajó Szent János püspök és egyháztanító
14. Szent Kereszt felmagasztalása
15. A fájdalmas Szűzanya
16. Szent Kornél pápa és Szent Ciprián püspök vértanúk
17. Assisi Szent Ferenc stigmatizációja
21. Szent Máté apostol és evangélista
23. Szent Pió kapucinus
24. Szent Gellért püspök és vértanú
26. Szent Kozma és Damján vértanúk
27. Páli Szent Vince rendalapító
28. Szent Vencel vértanú
29. Szent Mihály, Gábor és Rafael főangyalok
30. Szent Jeromos egyháztanító

ÖN JÁR TEMPLOMBA?

VAGY CSAK ÉRDEKLI A KERESZTÉNYSÉG?

Akkor a mi boltunk pont Önnek való!

Ha ajándékot venne nagymamájának, vagy gyermekének,
Ha kell egy jó, tartalmas, értékes cucc kamasz gyerekének,
Ha olvasna laza, vagy mély vallásos tartalmú könyveket, esetleg Bibliát,
Mindezt lélektől lélekig, akkor szeretettel várjuk!

Kínálatunk

- Katolikus, Református, Evangélikus vallásos tárgyú könyvek,
- Gyermekkönyvek, színezők,
- Bibliák, énekeskönyvek,
- Kegytárgyak, egyházi fogóeszközök,
- Személyre szabott ajándékok esküvőre, keresztfőre, ballagásra, diplomaosztóra,
- Hűtőmágnesek, kulcstartók, képek, matricák,
- Szerzetesrendek teái, borai, likőrei, gyógynövényei.

Szolgáltatásaink

- Katolikus és református egyházak kellék- és könyvellátása kiszállítással,
- Gyülekezeti alkalmakhoz kitélepülés, árusítás,
- Hittankönyvek, kellékek beszerzése, ellátása.

Tata, Bartók Béla u. 1.
(a Kapucinus templom mellett)

Tel: 06 20/482 24 00
E-mail: laudem@laudem.hu
Web: www.laudem.hu

LAUDEM
a lélekellátó

Energiagazdálkodó rendszerek kivitelezése
Számítógépek, szoftverek forgalmazása
Hardver, szoftver szaktanácsadás

2890 Tata, Május 1. u. 5.
Tel.: 06-34-586-540, 06-34-586-570
Fax: 06-34-480-231

www.tatacomp.hu

LIBITINA

jó kezekben minden könnyebb

2890 Tata, Stranzky J. u. 15.

Tel.: 34 / 487 - 847

Fax: 34 / 489 - 110

e-mail: info@libitina.hu

A következő szám kéziratának leadási határideje: 2012. szeptember 17. • Kérjük kézirateikat a tatakapucinus@gmail.com e-mailcímre küldjék, és ne mulasszák el a határidőt! • Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza.

APOSTOL. Az agostyáni, tata-tóvárosi, vértestolnai plébániák közös lapja - 2012. 08. 05. - XXII. évf. 4. sz. • Megjelenik évente hatszor.

Felélős kiadó: Szalai Gábor plébános. Szerkesztő: Jánoska Tibor. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Fax: 34/ 381 019

Honlapcím: www.tatakapucinus.hu • Nyomdai kivitelezés: Baráth Nyomda Kft. Tata.

Hálaadó szentmise

Befejeződött a templom felújítása

Szent Péter körtemplom bűcsúja

Úrnap körmenet

Bajnai kirándulás

Vitézi Rend zászlajának megáldása

Elsőáldozás

Vértetolnai bűcsú

Emlékmű megáldás